

REALITATEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATA

ABONAMENTE: Pe un an 350 lei;
pe 1/2 an 180 lei; pe 3 luni 100 lei.

APARE TOTDEAUNA DUMINECA
Editor și Redactor: J. B. SIMA

Redacția și Administrația:
Cluj, Str. Regina Maria, 36.

1000 de metri în 30 de minute.

Aspecte ale îndrăzelii: în săritura de ski e nevoie de putere, de stăpânire de sine, de mișcare precisă, de personalitate deplină.

In acest număr:

**"SALVAȚI PE UN NEVI-
NOVAT DELA MOARTEI"**
*Un concurs în România
Premii de valoare*

Război Cancerului!

Cancerul — răzburarea insectelor?

Ce spune Profesorul Johannes Fibiger (Copenhaga) deținătorului premiului Nobel pentru medicină

Profesorul Johannes Fibiger, o somitate a Universității din Copenhaga, a fost cel dintâi învățat, care s'a ocupat cu studiul aprofundat al abceselor canceroase. Pentru valoarea lucrărilor lui, a fost premiat cu premiul Nobel. Articolul de față este prin urmare eu atât mai important. Menționăm că tot mai numeroși sunt oamenii, pe care această boală aprigă și nemiloasă îi seceră, înainte de vreme.

ÎN anul 1913 am încercat, într-o rafinărie de zahăr, câteva experiențe, spre a aprofunda felul de viață al paraziților. Acolo am făcut observația că, un număr mare de șobolani, dintre cei cari mișunau prin magazii, se îmbolnăveau și muriau fără motiv. Cercetând cadavrele, am stabilit că pricina morții era cancerul abdominal (al pântecului).

În rafinaria de zahăr foiau șvabi (gândaci negri) al căror număr nu creștea numai datorită șobolanilor, care nu aveau altă hrană. Am fost ferm convins că există o oarecare legătură între acești gândaci negri și enigmatică epidemie de cancer a șobolanilor. Această bănuială a luat o formă mai sigură, când am descoperit în adăposturile șobolanilor, un număr de paraziți. Erau paraziți din grupul „Gongylonema neoplasticum spyropteras.“ Acești paraziți se găseau în număr mare și în trupul șvabilor. Din momentul în care am găsit aceleași larve și ouă de spyropteras, atât în organele guzganilor morți, cât și în gândacii negri, era pentru mine dovedit că boala de cancer este datorită, în mod neîndoios șvabilor și anume paraziților spyropteras. Am încercat să lămuresc producerea inflamațiilor la șobolani prin următoarele:

Șobolanii mâncau gândacii și luau cu dânsii larvele și ouăle paraziților dăunători. Aceste spyropteras se cuibăreau în organele șobolanilor și produceau inflamațiuni canceroase, de care rozătoarele muriau. În felul acesta șvabii se răzburau pe animalele superioare care îi mâncau. Iar șobolanii erau astfel singuri vinovați, de moartea lor. Dar o mare cantitate de larve și

ouă de spyropteras din organele digestive ale guzganilor, treceau odată cu excrementele afară, se împrăștiu și erau mâncate de gândaci. În acest fel se închidea circuitul, într-o serie nesfârșită.

Atunci am mers un pas mai departe. Am prins un număr de șobolani, i-am izolat cu grije de mediul înconjurător, și i-am hrănit exclusiv cu șvabi, al căror organism era plin de spyropteras. Rezultatul a fost că în scurt timp, în stomahurile guzganilor s'au dezvoltat inflamațiuni canceroase. Aceste tumori maline, pe care — ca să spun astfel — le-am format pe cale artificială, au dat curând metastaze, adică s'au întins și asupra celorlalte organe, ale rozătoarelor. Și ce e mai important este descoperirea că, în cazul metastazelor nouile tumori nu conțin nici un singur parazit dintre acele care au fost la început, cauza primei inflamațiuni.

Acest fapt este înainte de toate, sprijinul teoriei parazitare. S'a dovedit astfel că paraziții care produc inițial cancerul, nu mai pot fi găsiți în inflamațiile canceroase. În procesul boalei, spyropteras dispăre! Și aceasta este posibil să fie cazul și cu alți paraziți.

După părerea mea, paraziții uricioși produc cancerul, prin secrețiile lor otrăvitoare.

Valoarea descoperirii mele stă într'aceea că mi-a fost posibil să produc inflamațiuni canceroase, prin mijloace artificiale. Immediat după ce rezultatul cercetărilor mele a fost cunoscut, printre medici și oameni de știință, mai mulți colegi au izbutit să producă o serie întreagă de inflamațiuni canceroase, pe cale artificială. Doctorii japonezi Yama Shiva și Ishicava au putut produce inflamațiuni, întrebunțând catran. Rezultate asemănătoare au obținut cercetătorii Borel și Kronpecher, care au experimentat cu acizi.

După părerea mea, inflamațiunile canceroase nu se preiau. Ele se produc de obicei prin nămol, prin secrețiile otrăvitoare ale paraziților și prin arsuri. Adesea cancerul poate fi produs de cauze, care în aparență n'au nici o legătură cu el. Marele medic Birchow spunea: „Cancerul nu este o boală primară, ci ultimul rezultat al unei serii în-

treghi de reacțiuni patologice.“ În afară de cauzele menționate, mai au un rol important și sensibilitatea individuală și rassa, la producerea cancerului. Astfel printre șobolani, există un soi care e mult mai sensibil pentru cancer, soiul numit „la rat pie“, pe când ceilalți sunt aproape imuni. Și când printre oameni găsim pe unii mai plecați să se îmbolnăvească de cancer, trebuie să deosebim și în organismul acestora părți, care au o sensibilitate mai mare decât altele.

SE POATE TRATA CANCERUL?

Totuș ziua lămuririi definitive va sosi! Momentan nu avem o metodă de tratare sigură pentru cancer, nu pot fi socotite drept metode curative absolute nici tratamentul cu raiu nici injecțiile de ser și nici chiar operația. E trist că trebuie să constatăm acest lucru, dar este așa.

Va fi totuș o zi, când cancerul se va putea curarisi. Am putut obține vindecarea completă a cancerului, mai ales la șoareci.

Cu ajutorul asistenților mei Dr. Barg și Dr. Moeller am făcut următoarea experiență:

Am produs într-o colonie de șoareci, cancer; apoi pe jumătate dintre ei i-am lăsat în voia sorții, și am tratat pe ceilalți. Terapia consta în injecțiuni făcute cu o substanță pe care am scos-o din țesutul unui embrion de șoareci. Rezultatul a fost că am putut opri dezvoltarea metastazelor canceroase la acei șoareci, care au putut suporta injecțiile.

De sigur că urmărește cercetările mele cu o grabă lesne de înțeles. Noi, cercetătorii cancerului, avem în fața noastră o țintă înaltă, aceea de a scăpa omenirea, de această boală grozavă și ucigătoare.

— 0 —

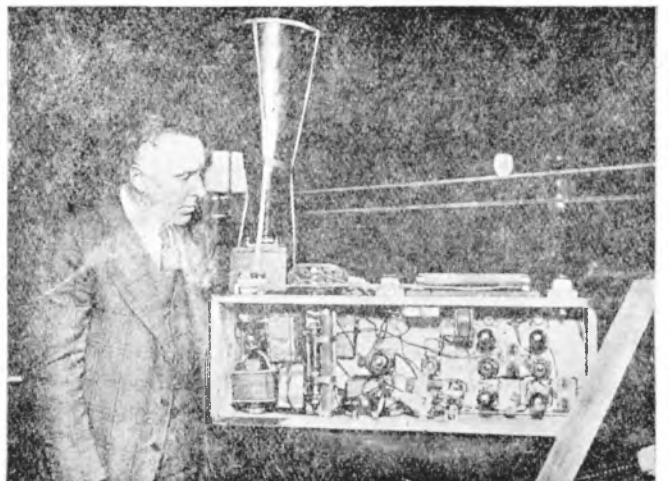
CAROL de LINNÉ

Cu prilejul împlinirii a 150 nai de la moartea sa.

Renumitul naturalist Carol de Linné s'a născut la 23 Mai 1707, în Rashult (Suedia), ca fiu al unui

preot evanghelic. A studiat medicina, pentru ca în urmă să se consacra cu totul studiului botanic și al științelor naturale. În acest domeniu a fost un adevărat premergător și a scris opere de sistematică și descriptive care sunt și astăzi valabile. A murit la 10 Ianuarie 1778, ca profesor de botanică și de științe naturale, la Universitatea din Upsala. Linné este întemeietorul sistemului sexuat în botanică.

O descoperire interesantă: un aparat pentru controlul forțelor electrice. O descoperire interesantă a fost făcută de curând de d. Kintner, conducătorul laboratorului de cercetări al societății Westing House Electric. Această descoperire permite controlarea automată a forțelor electrice. Ea are mare importanță pentru sborurile de noapte. Sgomotul unui avion, care zboară în timpul nopții, este prins în pâlă ce se vede în ilustrația noastră și cu ajutorul unui întăritor e transmisă unui sistem de lămpi electrice, ce se găsesc pe câmpul de aviație: aceste se aprind imediat și luminează astfel câmpul

Cum devii fakir

NU mi-am crescut copilul ca să fie *yogi*! Aceasta este plângerea foarte multor mame din India, plângere care n'are însă nici un ecou, pentru că tot mai numeroși sunt copiii cari preferă să-și părăsiască părinții, spre a intra în ordinul oamenilor sfânti, ai așa zișilor fakiri, ai căror reprezentanți se găsesc în toată India.

Motivul care indeamnă pe aceștia să devină fakiri este, nu atâta dorința de a fi fără păcat, cât mai ales siguranța de a duce o viață de indolență și contemplare, o viață foarte ușoară și de a fi privit, de ceilalți cu respect.

Sporind peste măsură numărul hindușilor, cari devin fakiri, daturile pe care aceștia le capătă se reduc tot mai mult. În consecință, în ultimul timp s'a alcătuit o uniune a fakirilor, care au regule stricte, pentru primirea membrilor noi.

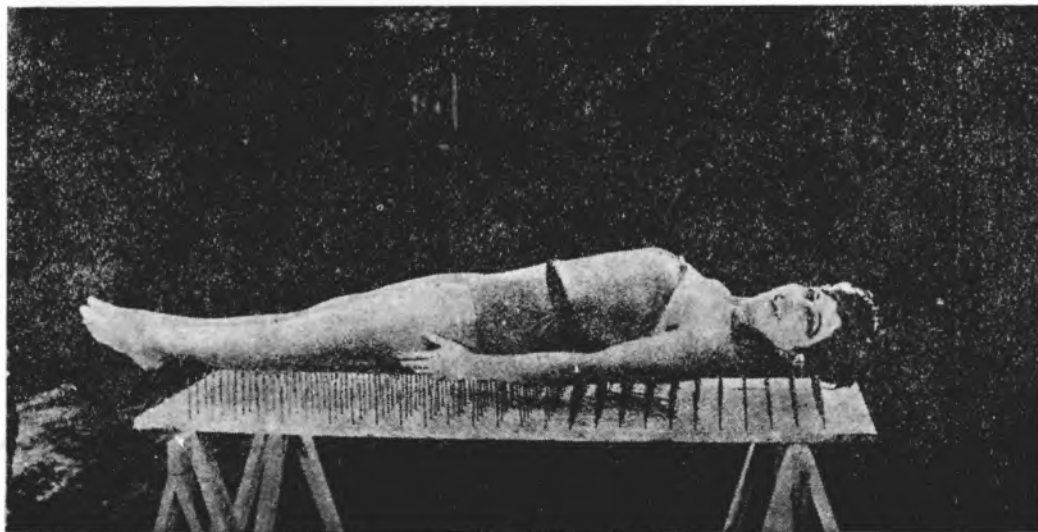
Ilustrația alăturată arată pe un hindus, care a fost admis ca neofit fakir. Educația lui se face, la început, cu ajutorul unui cărucior de copil, care are niște țepe de fier ascuțite, pe care trebuie să se obișnuiască să stea, viitorul fakir, în fața publicului. De sigur că țepele acestea nu sunt prea plăcute, dar cu vreme, după câțiva ani de practică, dânsul își va putea lăsa trupul pe aceste vârfuri ascuțite, fără să pățiască nimic.

Dupăce s'a obișnuit cu „țepele”, neofitul trece prin proba de foc. El trebuie să treacă domol mâna sa prin foc. Foarte mulți susțin că fakirii, cari au fost văzuți ținându-și mâinile în foc timp de trei și 4 minute, fără să pățiască nimic, ar avea trupul acoperit de un ulei special, împotriva focului. Bineînțeles că oamenii sfânti indieni, tăgăduiesc cu indignare această afirmație și susțin că puterea de a ține mâna în foc este un rezultat al antrenării lor, de a-și mortifica trupul, de a suferi dureri cu nepăsare.

Antrenamentul pentru îndurarea durerilor intra și în educația vechilor spartani. Scopul urmărit de aceștia era însă de-a dezvolta în tineri răbdarea și curajul. La fakiri tendința este pur religioasă.

Yogi sunt în India oamenii sfânti, cea mai înaltă treaptă care se poate ajunge pe pământ, în scara viețuitoarelor. Fakirii cei mai zeloși își mutilază trupul în mod continuu și există un caz, în care unul dintre aceștia, ajuns de pomână, și-a tăiat întâi brațul stâng, apoi ambele picioare, în urmă urechile numai spre a arăta fraților săi, că nu-i atât de slab de înger ca dânsii.

Guvernul englez, îngrozit de practica acestor fakiri, a fost nevoit să facă legi pentru împiedicarea mutilărilor. Legile n'au folosit însă prea mult, căci fakirul știe să se feriască de observația păgânului englez.

O europeană care habar nu are de ce este un „yogi” și nici nu cunoaște misterele învățăturii indiene, și cu toate acestea poate sta pe patul de cuie, fără să-și piardă o clipă zimbetul ei simpatic.

Minciuna magiei și fakirii trădat

IN zilele noastre, știința, care e la îndemâna tuturor, a rupt unul câte unul vălurile de mister, care acoperiau producția omenească și puține mai sunt minunile neexplicate, în viața pământească. Astăzi nici copiii nu mai cred basmele, și ei știu că jucăriile se fabrică și se găsesc expuse prin vitrine, nici pe ei nu-i poate păcăli nimeni asupra construcției gramofonului, telefonului și celorlalte cuceriri, ale civilizației, care altădată ar fi apărut drept supranaturale.

Un singur domeniu există totuși, în care se părea că nu se poate găsi explicație și că încează puteri superioare concepției omenești. Aceasta mai mult din pricina că, alcătuiind patrimoniul orientului, puțin europeni aveau posibilitatea să studieze amănunțit — și să împărtășiască apoi semenilor — secretele fakirilor. Căci trebuie să știm că orientul din fire, are mult mai multă dragoste pentru minciună și o spune cu atâta convingere, încât în cele din urmă începe să creadă singur într'însa. Europeanul caută totdeauna adevărul și simte plăcere în a împărtăși misterele, din jurul enigmelor.

De curând însă, la Paris, scriitorul Dr. Paul Heuzé — scurt timp după ce se produsese în metropola Franței un fakir indian, care umise lumea, Thara Bey — a arătat că toate producțiile fakirilor sunt pur și simplu trucuri sau fenomene bazate pe observație naturală. Astfel Paul Heuzé a putut arăta unei comisiuni că nu numai un fakir, dar

oricare dintre cuconițele cu pielea gingașe, se poate așeza pe o scândură plină cu cuie, și sta întinsă astfel vreme îndelungată, pe acest culcuș incomod, fără ca să aibe a

Imediat ce copilul care se cațără pe frânghie, ajunge la partea superioară, unde întineric el este învăluit cu un nou de fum, așa încât, cu toată liniștea, poate să sară în curtea alăturată

se teme că n'ar mai putea merge seara în decolteu, la bal. Intr'adevăr socotind repartiția trupului, pe cele 98 de cuie, câte sunt bătute în scândura fakirilor indieni, revii

(Citiți urmarea pe pag. 14)

Maraboutul e „hipnotizat”, dacă i-se masează un anumit mușchiu al gâtului. Oricare european, care cunoaște acest mușchiu și are un marabuț, poate să facă la fel

Centenarul nașterii lui Tolstoi

În anul acesta se împlinesc 100 de ani dela nașterea scriitorului rus. Republica sovietică pregătește mari serbări cu prilejul acestui centenar.

Contele Leo Nicolaevici Tolstoi, s'a născut în 1828 la Isnaia Pohana. Scoboritor dintr'o mare și nobilă familie rusă, rămâne orfan de mic și este crescut în principiile ortodoxismului. Totuși la vârsta de 18 ani nu mai credea în biserică.

În copilărie era timid și retras. Ajuns pe treptele universității din Cazan, unde studia limbile orientale, este furat de mediu și ajunge să ducă o viață desfrănată, ca un izbitor contrast între viața ce avea s'o ducă mai târziu.

În 1851 intră în armată alegându-și un regiment din Caucazia. Aci scrie „Copilăria“ care apare într'o revistă din Petersburg și „Cazacii“, cea dintâi lucrare a lui mai de preț. Ia parte în războiul Cri-

mei unde distingându-se la apărarea Sebastopolului, este numit comandant de divizie. Curând după acestea scrie „Sebastopolul“ cu care obține succes. Tot pe-atunci scrie și Tinerețe, Intâlnire, Trei morți, Povestea unui voluntar, etc.

Demisionând din armată petrece câțiva ani la curte și'n urmă plecând voiajând prin Germania, Elveția, Franța. La întoarcere se stabilește la moșie unde înființează o școală model pentru țărani. În același timp scoate și o revistă pedagogică.

În 1862 se căsătorește hotărându-și pentru totdeauna ca reședință Isnaia Pohana. Acolo scrie în anii următori Războiul și pace și Ana Karenina.

Înființarea unei secte religioase, care cerea întoarcerea la vechiul testament sub cuvânt că mai binele obțesc nu se poate obține, decât prin munca manuală a fiecărui in-

divid în parte, trezește în Tolstoi, credințele ce-i mocneau de mult în creier, clocotindu-i înăbușite, și părăsind literatura se apucă de apostolat. Publică o sumedenie de articole și broșuri, desfășurând în ele teoriile lui asupra morții, vieții, etc. Își trăește viața el însuși exact după percepțiile propovăduite și nu se-abate din noul drum croit, decât în urma intervenției lui Turghenieff, care de pe patul morții îl roagă printr'o scrisoare să revie la literatură.

Atunci scrie Sonata Kreutzer, Puterea întunericului, Stăpân și Slugă și ultima-i lucrare, Invierea (1899).

Tolstoi e socotit ca unul din cei mai mari romancieri și moralisti, nu numai din ai Rusiei, ci ai lumii întregi.

A murit în anul 1910.

Fiica cea mai mare a lui Tolstoi: contesa Vera Tolstoy va apărea în film, angajată de o casă de cinematograful, din America

Unde sunt nepoții lui Leo Tolstoi

Trenul s'a pus în mișcare. Locomotiva găfâie oboșită și cele câteva gări dela Timișoara până la granița româno-jugoslavă, nici n'au avut timp să le număr.

După obișnuitul control al funcționarilor vamali, de-o amabilitate excepțională, am ajuns în inima Banatului, în țara vinului dulce și a holdelor de grâu, acolo, unde Românii, Nemții, și Sârbii sunt înfrății prin munca economică, pe care au știut s'o apere de săgețile ascuțite ale politicianismului, în Vârșeț.

Muncă, înțelegere, liniște, pace pretulindenea.

Pe vechiul edificiu al prefecturii pe care l-am cunoscut în timpul războiului, astăzi strălucesc în bătaia soarelui galben de toamnă, două tablouri cu inscripții șterse: „Upravna gada“ și „Polizei direktion“.

Chioșcarul colonel

Am parcurs străzile principale ale orașului dela un capăt la altul și la un colț de piață m'am oprit în fața unui chioșc de ziare. Chioșcarul era o figură de intelectual „subțire“, cum se zice pela noi, ceea ce m'a determinat să intru în vorbă cu el.

Văzând că are de a face cu un gazetăromân, mi-a întins mâna prietenește și a început să-mi vorbească în limba germană și franceză.

— Am fost colonel de stat major, în armata rusească, domnul meu, împrejurările însă... Dar cunoști și la dinunțea situația perfect de bine... Ce să discutăm de geaba? Mă feresc cât pot de sentimentalism...

Mi-a povestit multe și tragice momente din pribegia lor, odată cu prăbușirea țarismului și scenele descrise de acest aristocrat, ajuns la sapă de lemn, m'au mișcat adânc.

Și căți ofițeri din armata distrusă wrangheliană, nu sânt împrăștiați,

de soartă prin toate țările apusului!

La Vârșeț trăește și un nepot de al marelui romancier și moralist rus, contele Leon Tolstoi.

Nu puteam să părăsesc orașul fără de a vedea pe nepotul autorului operelor „Războiul și Pace“ și „Ana Karenina“, și rugând pe colonelul vânzător de ziare să mă conducă la tinărul conte Tolstoi, acesta mi-a satisfăcut dorința, aducând răspunsul:

— Contele Ilia primește mâne la orele 5 după masă.

În cântecul păsărilor.

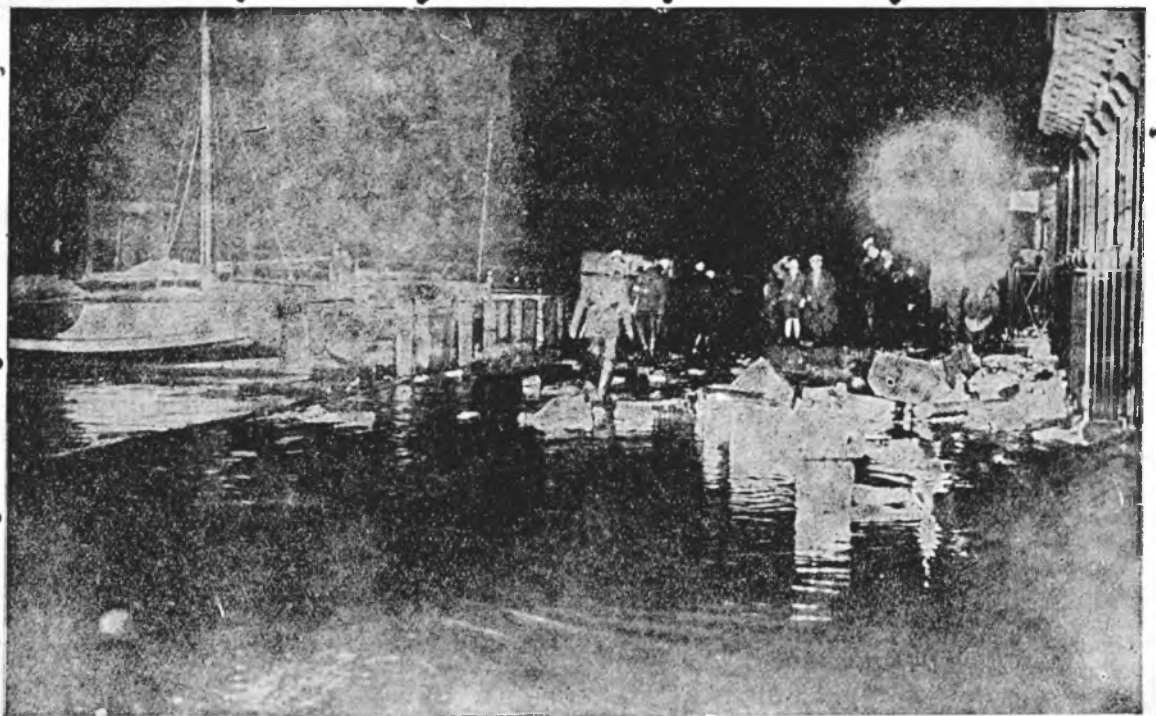
În curând aveam să stau față în față cu purtătorul unui nume istoric. Mergând pe stradă mi-l închipuiam pe contele Ilia, într'un salon vast, distrându-se la dansul veselelor dansatoare ruse, ori ascultând o melodie îmbătătoare cântată de corul târziu de vară, și când colo m'am pomenit în fața unei simple case de oraș provincial, din strada Timișoarei no. 6. Mi-am consultat carnetul. Era într'adevăr adresa indicată.

Visurile mi-se spulberară ca prin minune și m'am întrebat o clipă, dacă e bine să tulbur liniștea unui om străin în țară străină, în viața căruia soarta nemiloasă n'a prepetat să toarne fluvii de otrăvă, din belșug...

Am intrat totuși. În mijlocul unei camere înguste văzui un om de statură înaltă, blond, bine făcut, îmbrăcat în vechea uniformă de ofițer superior din marina rusă.

În cameră fel de fel de cântece de păsări, o mobilă de om sărac și paingeniei își țeseau nestingheriți păioasele mătăsoase prin colțuri.

(Citiți urmarea în pag. 9)

În noaptea de 7 Ianuarie, în mijlocul Londrei la Grosvenor Road s'a sfărâmat un dig al Tamisei și apele fluviului au invadat dintr'odată toate subsolurile locuințelor din apropiere înecând în valuri 20 de oameni, cari nici n'au apucat să se trezească din somn. Ilustrația noastră a fost luată în aceiași noapte.

Dacă ar știe tineretul, dacă ar putea bătrânețea

MAREA majoritate a omenirii își întrebunțează anii tinereții în așa fel încât își fac anii din urmă ai vieții lor nenorociți. — De la Bruyère.

Aceasta o spunea înțeleptul francez, iar mai târziu poetul Shelley vorbind despre nebuniile tinereții, spunea:

„Cea mai mare parte dintre noi își cheltuiesc o bună parte din viață, între 30 și 60 de ani, spre a se desobicinui de năravurile tinereții, sau spre a ispăși greșelile din acel timp.”

Bacon, unul dintre cel mai cunoscute filozof, după Aristotel, spune:

„Omul care e tânăr **IN ANI**, poate să fie bătrân **IN CEASURI**, dacă nu și-a risipit vremea; aceasta însă se întâmplă foarte rar. În general, tinerețea se poate asemăna cu prima reflexiune: nu este atât de înțeleaptă ca cea de a doua. Să se știe că există tinerețe atât în gând, cât și în vârstă.”

Se poate că cele conținute în această pagină să **NU PLAGĂ** multora dintre tineri, tocmai pentru faptul că **AU NEVOIE** de învățăturile de nică.

Francezii au o zicătoare:

„Si jeunesse savait
Si vieillesse pouvait.”

Aceasta înseamnă: „Dacă ar **ȘTI** tineretul, dacă ar **PUTEA** bătrânețea.”

Dacă tinerii ar ști regretele amare ale bătrâneții, care decurg din nebuniile primei vârste; sau dacă cel puțin tineretul ar da **ASCULTARE**. Dar cei tineri **NU VOR** să asculte.

Pe de altă parte, dacă bătrânețea **AR PUTEA** repara greșelile și nimici nebuniile tinereții, dacă ar putea șterge de pe tabla vieții risipa orelor greșit întrebunțate, toată viața risipită și toate prilejurile

Benjamin Franklin a spus: „Tinerețea nepăsătoare aduce cu sine o bătrânețe de căință.” Nu uita această tinerețe și nu lua prea ușor cuvintele scrise pe această pagină.

Tineretul cu feluritele și înjositoare nebunii, își clădește o bătrânețe de dezamăgire și părere de rău pentru cele ce n'a făcut.

Știm prea bine că foarte mulți dintre cei ce vor vedea această ilustrație **NU O VOR LUA ÎN SEAMA** acum toții însă își vor aminti de dansa, cu lacrimi în ochi, la bătrânețe.

pierdute, de bună seamă că ar fi cât se poate de mare folosul. Dar bătrânețea **NU** poate. Bătrânețea e nevoită să sufere consecințele și să se sfârșiască în desnădejde.

Tineretul este **NEPĂSĂTOR**, iar bătrânețea este **NEPUTINCIOASĂ**.

Tinerețea socotește că nu face nici un rău **PETRECÂND**, când de fapt ea se **DISTRUGE** pe sine însăși. Tânărul — fără știrea sa — își pregătește, după cum se vede în ilustrația din fruntea acestei pagini, o bătrânețe de regret, regret **TĂRZIU**.

Va regreta din cauza lipsurilor și dezamăgirii care ar fi putut fi înconjurată.

„Tinerețea trebuie să fie o bancă de economie.”

Aceste cuvinte le-a scris Sofia Svetchine, o rusoaică înțeleaptă și pioasă, acum mai bine de o sută de ani. Mii și milioane de oameni au citit și au repetat aceste cuvinte. Dar nouăzeci la sută din ei au făcut din tinerețe o epocă de chef, de risipă, de nechibzneli, în loc de a face aceea bancă de economie, nu numai de avere, dar și de energie, de experiență, de cunoștințe, și mai precis de toate de **VITALITATE**, după cum prescria Sofia Svetchine, și care este atât de necesară celeilalte jumătăți de viață, de după 40 de ani.

„Ușor vine, ușor se duce”, spune tineretul despre avere. „Ușor vin, ușor se duc” spunem și noi despre anii tinereții; totul vine ușor și se duce ușor cât timp ești tânăr, dar

cât de greu vine și cât de greu îți merge la bătrânețe.

Viața trecu ca o scânteie, e un film de cinematograful, care rulează scurt timp și se termină, este — după cum a spus Lytton:

„Atâta vreme cât dorim lucruri care nu se pot ajunge, înseamnă că suntem tot în leagăn. Din clipa în care oboșim să tot întindem mâinile și să strigăm, în clipa în care dorința adormă din nou, — ne aflăm pe patul de moarte.”

Câtă vreme ești tânăr, prilejurile îți sunt la îndemână; dar înainte de a le prinde, ele s'au și prefăcut în fum, au dispărut pentru totdeauna. Ca și trenul care merge precis, ele nu se înapoiază spre a-ți fi pe plac.

Foarte mulți dintre cei cari citesc aceste rânduri, vor spune: „Știu eu singur ce trebuie să fac. Tinerețea este vremea **PLĂCERILOR**, maturitatea timpul **MUNCII**, iar bătrânețea timpul odihnei.” Cei câți gândesc astfel, găsesc răspunsul, în următoarea frază a lui Chestfield:

„Tinerii se socot pe sine înțelepți, după cum omul beat se socotește cât se poate de treaz.”

Tineretul care-și consacră cea mai mare parte din timp plăcerilor distrugătoare de energie, își pregătește o maturitate incapabilă, și o bătrânețe fără odihnă.

Ține seama tinere, că fiecare ju-

mătate de oră pierdută în tinerețe o vei resimți la bătrânețe.

Sărăcia înseamnă sclavie. Tânărul de 25 de ani din ilustrația de mai sus, își pregătește pentru 45 de ani mai târziu o viață de robie.

Cei tineri **CRED** nebuni pe cei bătrâni; iar cei bătrâni **ȘTIU** că cei tineri sunt de fapt nebuni.

E bine ca fiecare să-și amintească acest lucru și să fie prezentă în memoria fiecăruia: cei tineri cred numai că cei bătrâni sunt nebuni; pe când bătrânii știu precis că tinerii sunt nebuni, pentru că ei înșiși au trecut pe acolo. Dacă cei tineri vor putea să asculte sau nu aceste sfaturi, cei bătrâni vor fi **SILIȚI** să recunoască adevărul spuselor noastre, pentru că n'au încotro.

Adolescența indignată va întreba: „Cum, trebuie ca tinerețea să se prăpădiască în muncă oboșitoare, pentru ca bătrânețea să se poată bucura de odihnă fără nici un farmec? Trebuie oare ca omul să fie sclav în timpul când ar putea să se bucure de libertate, spre a fi liber atunci când bătrânețea îl împiedică să se bucure de binefacerile acestei libertăți?”

Ilustrația noastră învederează pe cei câți întreabă acest lucru în ilustrația cu tânărul de 25 de ani.

Fiecare etate trebuie să-și aibe activitatea sa, după cum fiecare vârstă își are și plăcerile ei. Tinerețea e frumoasă numai atunci când **MUNCEȘTE** și strălucește numai prin stăpânirea de sine.

Iluziile aspirațiilor, și visurile tinereții au valoare numai când sunt împreună cu pricepere și când au o bază de așa fel încât toate aspirațiile și visurile să poată deveni realități.

De sigur că e greu a face pe tineri să înțeleagă această dogmă:

„Nu există fericire fără respectul de sine însuși.

Nu există respect de tine însuși, fără muncă inversunată.”

Timpul trecut nepăsător înaintea.

(Citiți urmarea pe pag. 7)

Concursul „Realității Ilustrate“

Salvați pe un nevinovat dela moarte!

In rândurile ce urmează, relatăm o întâmplare, al cărei sfârșit nu-l dăm. Cerem cititorilor noștri ca ei să-l găsiască singuri. Observăm că acest sfârșit trebuie să fie pur logic și că oricine urmărește cu atenție, desfășurarea povestirii, va ghici ușor desnodământul.

E în joc viața unui om, a unui om nevinovat, pe care cititorul trebuie să-l izbăvească dela moarte. Bănuț de crimă, un profesor universitar e condamnat să fie executat, pe scaunul electric. Mai sunt câteva minute până la execuție și... cititorii să spună ce e de făcut.

In afară de satisfacția morală, pe care o vor avea de sigur toți, câți vor reuși să găsiască desnodământul fericit și să salveze astfel pe profesorul nevinovat, „Realitatea Ilustrată“ va distribui și următoarele premii importante: un premiu de 1000 lei un al doilea de 500 al treilea de 300 și 7 premii în cărți, celor dintâi zece deslegători cari vor fi dați răspunsuri corecte. Intre răspunsuri egale hotărâsc sorți.

JOHAN Bow, unul dintre reporterii ziarului „New York Times“ a fost martor al unei întâmplări cu totul neobișnuite, când a intrat în dormitorul cumnatului său, Harry Wilson. Până aici n'a întâlnit, dealungul coridoarelor lungi, și în camerele prin care treceuse, nici tipenie de om. Ușile toate erau deschise, iar în mijlocul dormitorului, întins pe podea, zăcea un necunoscut. Aplecat deasupra lui, privind prin ochelarii încercuții în rame de aur, stătea un

Profesorul, cu multă greutate izbuzi să descleșteze degetele celui mort și să-i scoată din mână scrisoarea.

In acest moment ziaristul îl apucă de braț.

— Ce faci, prietene, aceasta cade în sarcina poliției?

— John, spuse profesorul, cu un glas apăsător și amenințător, dacă nu vrei să se întâmple o nenorocire, pleacă imediat și nu spune nimănui ce ai văzut pe aici. Mai mult, să nu știe nimeni că ai fost măcar aci. Te rog cu cea mai mare

bărbat, pe care ziaristul îl recunoscuse ca fiind vestitul chimist Robert Gray, profesor universitar.

Ziaristul știa că vreme îndelungată chimistul făcuse curte surorii sale, frumoasa Lillian Bow, dar că împrejurările au hotărât ca fata să se mărite cu un bancher, cu Harry Wilson și nu cu profesorul de chimie. Acesta continua s'o iubească, ca și în primi ani ai cunoștinței lor.

— Dar ce s'a întâmplat, Robert? întrebă ziaristul.

Profesorul nu dete nici un răspuns, și ridică de jos un revolver. De abea acum ziaristul observă că șiroaie de sânge curgeau din pieptul omului întins pe podea.

Chipul celui rănit era desfigurat cu totul și în mâna lui cea dreaptă se găsea strânsă o foaie de hârtie.

căldură, în baza prieteniei noastre, pleacă, mai înainte ca poliția să sosiască aci.

Ziaristul dete din umeri, iar profesorul continuă:

— E vorba de fericirea surorii tale, de onoarea și poate chiar de viața ei, pleacă numai decăt.

John Bow, în cele din urmă, nedumerit, a plecat. Cu părere de rău a renunțat la mulțumirea ce ar fi avut-o, ca ziarul său să publice cel dintâi, întâmplarea senzațională.

După un ceas vânzătorii de ziare (tipau pe strade, cât îi ținea gura: „Asasinatul misterios din City. Arestarea profesorului universitar Robert Gray.“

Cercetările au durat două săptămâni. Dar nu s'a putut stabili nimic precis. Nici măcar identitatea

celui asasinat. N'avea asupra lui nici o hârtie.

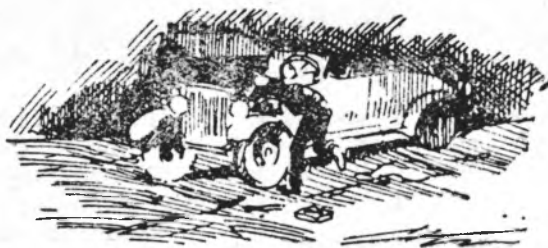
Servitorii, din casa bancherului, au declarat, în fața Tribunalului, că în dimineața crimei, la ora 9, necunoscutul s'a prezentat și a cerut să vorbească cu doamna. Deoarece portarul nu-i îngăduia să intre neanunțat, dânsul a trimis următorul răspuns enigmatic: „Comunică doamnei că vânătorul îi trimite salutări.“

Soția bancherului, căreia came-

pus însă multă încercătură. Dânsul a spus că a ucis pe străin cu intenție, că nu va da nimănui nici un fel de lămurire asupra cauzelor care l-au determinat la acest act, că nu are nici o circumstanță atenuantă, și că și-a premeditat crima.

In tot timpul dezbaterilor, acuzațul a fost aproape cinic, a ironizat poliția, care n'a putut lămurii întâmplarea misterioasă, a ofensat pe procuror, s'a purtat grosolan cu președintele și se părea că vrea cu orice preț să fie condamnat.

Când în sfârșit s'a adus sentința, prin care profesorul era condamnat la moarte, toată lumea a fost mulțumită, în afară poate de câțiva inși, între cari și John Bow, ziaristul. Acesta avea remușcări, pentru motivul de a nu se fi anunțat la vreme judecătorului de instrucție, spre a-i comunica cele văzute.

rista i-a adus la cunoștință atitudinea insistență a străinului misterios, la auzul comunicației, s'a ridicat imediat, s'a îmbrăcat cu o altă haină, a telefonat undeva, și apoi, dând ordin ca străinul să fie introdus, a expediat pe servitorii în oraș, cu diferite comisioane. Singur portarul a rămas, și acesta declara că profesorul arestat a sosit, cu două ore în urma străinului, a fost imediat primit și că foarte curând după aceea a sosit și ziaristul, fratele doamnei.

D-l Harry Wilson, bancherul, a declarat că dânsul nu știe nimic despre toată întâmplarea, că tot timpul a lipsit de acasă și că pe cel asasinat nu l-a văzut niciodată, până acum.

Soția bancherului, imediat după crimă, s'a îmbolnăvit grav și a zăcut bolnavă, mai multe săptămâni, așa încât n'a putut fi interogată. In ziua procesului, venind în fața instanțelor, a avu o atitudine care dădea loc la multe bănueli: a spus că străinul venise la dânsa spre ai cere un ajutor și că, fiind refuzat, a scos revolverul amenințându-o. Tocmai în acel moment a sosit profesorul, care observând cele întâmplare, a lovit pe străin peste mână, revolverul a căzut, s'a descarcat și glonțul a izbit pe agresor, drept în inimă. Astfel toată întâmplarea s'ar fi redus la un accident și ar fi însemnat o pedeapsă divină.

Medicii experți au contrazis însă declarațiunile doamnei Lillian Wilson, arătând că direcția împușcăturii dovedește ca glonțul n'a pornit de jos în sus.

Tribunalul, față de aceasta, nici n'a mai luat jurământul obișnuit doamnei Wilson și nu lipsea mult ca procurorul, încă în cursul dezbaterilor, să emită mandat de arestare împotriva ei.

Declarațiunea acuzatului a pro-

Profesorul Robert Gray urma să fie executat în ziua următoare, când John Bow, însoțit de sora lui, doamna Wilson și de apărătorul condamnatului, s'au prezentat în fața președintelui de Tribunal.

Soția bancherului a făcut următoarele mănturisirii:

„Nu mai pot tăcea. Eu am omorât pe necunoscut. Când am fost anunțată că „vânătorul îmi trimite salutări“, știam că cel care mă caută este un fost adorator al meu, care deținea câteva scrisori compromițătoare, pentru mine. William Prevost, era numele adoratorului meu de pe vremuri. In ultimul timp decăzuse foarte mult moralicește și din cele trei scrisori pe care le avea, două mi le vânduse, pe pre-

țuri exorbitante. Aducea acum, personal, ultima scrisoare. Venia din Africa, unde plecase la o vânătoare de lei. Se întorcea de acolo, ca negustor de sclavi. Pentru cea de a treia scrisoare, dânsul nu se mai mulțumia cu bani, mă voia pe mine. Spunea că nu poate trăi fără mine. Am telefonat atunci după profesorul Gray, despre care știam că mă iubește, în mod respectuos. Voiam să-mi dea un sfat, să-i cer ajutorul său. Inainte de a sosi, cu

câteva minute, eu îl împușcaser pe William Prevost. Profesorul imediat s'o oferit să ia asupra-și crima, ca să nu fiu subiectul de scandal al opiniei publice și să nu ajung în închisoare. Am primit sacrificiul său, fiindcă nu bănuiam că va fi condamnat la moarte. Acum, când știu că mâine va fi executat, nu mai pot suporta remușcarea de conștiință, arestați-mă, eu sunt asasinul”. Și doamna Wilson spunând acestea, căzu sfârșită într'un fotoliu.

După câteva minute, președintele, dădea o telegramă guvernatorului, care se găsea la vânătoare, la țară. Prin această telegramă președintele Tribunalului cerea îngăduirea de a amâna executarea lui Robert Gray, pentru că în această afacere s'au produs fapte noi. Singur guvernatorul putea să acorde o amânare a unei execuții, după ce sentința Tribunalului se dăduse.

Deabea seara, la ora 8, telegrama a ajuns în mâinile guvernatorului. Acesta și-a chemat imediat secretarul:

— Te rog să pleci numaidecât cu automobilul, în oraș, și să duci acest ordin, relativ la amânarea execuției lui Robert Gray. Se pare că e nevinovat.

Secretarul a luat ordinul, dar era foarte necăjit. În aceeași seară, la ora 9, trebuia să se întâlnească cu o doamnă, care-l interesa mult. Eșind din cabinetul guvernatorului s'a uitat la ceas: execuția urma să aibe loc dimineață la 7. Plecând la 11 noaptea, tot avea destulă vreme să sosiască în oraș, până la 5 dimineață. La ce să-și sacrifice întâlnirea?

Astfel secretarul a plecat cu automobilul de abea la ora 11 noaptea. Din nenorocire după trei ore de drum, un defect motor, i-a silit să întârzie o oră pe drum. Când în sfârșit și-a putut continua călătoria, pe la 4 și jumătate, a crăpat un cauciuc și astfel i-a cauzat o nouă întârziere de un sfert de oră. Secretarul era tot mai neliniștit și avea remușcări. Cu cât trecea vremea, cu atât starea lui devenea mai intolerabilă. Oricât grăbia automobilul, ei n'a putut sosi la marginea orașului, decât cu 5 minute înainte de ora 7. Iși făcu socoteala că-i mai trebuiau cel puțin zece minute, spre a ajunge la închisoarea Tribunalului și că astfel va fi prea târziu. A oprit deci automobilul, în dreptul cascadei Hudson, în fața podului care duce în oraș. Se hotărîse să telefoneze procurorului. A intrat în biroul uzinelor, unde era cunoscut, și găfâind, cu grabă, a cerut Tribunalul. În sfârșit s'a prezentat procurorul:

— Allo! Aici secretarul guvernatorului. Vă rog să amânați execuția lui Robert Gray. Am ordinul la mine.

— Să-ți bați joc de cine-i vrea, nu de mine. Azi nu e întâi Aprilie, răspunse răspicat procurorul, închizând aparatul.

Secretarul lui îi clănțăneau dinții din gură. Ce trebuia să facă? Mai erau trei minute. Cum să salveze pe Robert Gray?

Aci incheem povestirea. Restul să-l completeze cititorul. Naște întrebarea cum reușește secretarul să salveze pe Robert Gray? El e dator să-l salveze, din greșala lui provine toată întârzierea; de dragul unei

întâlniri amoroase, un om e gata să fie omorât, fără vină.

Cititorii „Realității Ilustrate” să se transpună o clipă în situația secretarului și până la 1 Februarie să ne trimită sfârșitul corect, al acestei povestiri. Vor primi premiile anunțate.

Aprinde mamă luminarea

Aprinde, mamă, lumânarea
Departo-acolo'n satul meu,
Aprinde, mamă, lumânarea
Și roagă-te lui Dumnezeu,

În noaptea aceasta'tunecoasă
Eu stau culcat într'un spital.
Pe piept o piatră grea m'apasă —
Mi-e dor de sat, mi-e dor de casă,
Mi-e dor de scumpul men Ardeal.

În suflet simt un val de fier.
Pustiu în jurul meu, pustiu.
M'aprinde în flăcări de durere,
Mă sbncium fără de putere
Pe pat, parcă-s într'un sicriu.

Pe-afară vântul lung suspină.
Eu gem cu ochii 'nchiși și-ascult:
O umbră trece prin grădină —
Dece întârzii moarte? Vină!
Căci mă pândești acum, demult.

Simt sângele sărat în gură.
În pieptul meu e-un cuib de foc.
Topit mi-e trupul de căldură,
Durerile îmi rod cu ură
Viața fără de noroc.

O, visuri: pasări călătoare,
E lupta voastră în zădar!
Viața e-un apus de soare,
O scăpărare de splendoare —
Regrete fără de hotar.

Doi doctori îmi vorbesc în silă.
O soră albă, lângă pat,
Privește ochii mei, cu milă,
Și fruntea galbenă, de-argilă...
Apoi and cum a oftat...

Aprinde, mamă, lumânarea,
Departo-acolo'n satul meu,
Aprinde, mamă, lumânarea
Și roagă-te lui Dumnezeu.

JUSTIN ILIEȘIU

Unde sunt nepoții lui Leon Tolstoi

(Urmare dela pag. 4).

Amitiri de altă-dată.

— Domnule conte...
— Pe mine nu mă mai impresionază nimic. La dispoziția dumitale. Voiu răspunde...

Mi-a întins un scaun și a început să povestească încet, trist, cu glasul omului pierdut și cu ochii albaștri ca apele mării, prinși în mrejele melancoliei.

— Sunt de 32 de ani și vorbesc la perfecție ruseasca, sârba, franceza și germana.

Tatăl meu, fiu al contelui Leon Tolstoi, mi-a ales cariera militară, și am ajuns un ofițer distins.

În luptele din anii 1918—21 am îndreptat arma împotriva distrugătorilor ordinii publice și otrăvitori ai credințelor bunilor țărani ruși, dar la un moment dat situația noastră s'a înrătățit și am fost nevoit să iau și eu ca mulți alți conrați,

bătăliu pribegiei în mână.

După grele suferințe sufletești, am colindat timp de câțiva ani prin diferite țări, ca Japonia, China, și multe orașe principale de prin Asia, până ce am ajuns în sfârșit aici. Doi frați ai mei au căzut vitejește în luptele din Kaukaz, al treilea mai mic, s'a apucat de carte abea de câțiva ani și astăzi e inginer diplomat în Belgrad.

— Ce s'a ales din averea familială?

Fața contelui se întunecă deodată:

— Ce să-ți știu răspunde? Am ajuns cerșetor, adevărat cerșetor...

În cele patru părți ale lumii.

— Mă bucur dealtfel — continuă contele Tolstoi — că am asigurată pâinea de pe o zi pe alta... Dar dacă nevastă-mea n'ar fi intrat în slujbă la Episcopia sârbească de aici, ar fi fost vai de noi, ne-am fi

Toula, lângă Jasnaja-Poljana. Moșia noastră însă era în Calugan și a fost confiscată de bolșevici. Mai aveau o moșie cu un castel de pe timpul țarevnei Caterina, dar acolo în prezent nu locuiește nimenea. Cele 52 de camere sunt goale, căci soră-mea, care locuiește în Moscova n'a cutezat să meargă la moșie; eu însă stau în corespondență cu țărani noștri buni.

De altfel familia noastră e împărțiată în cele patru părți ale lumii. Mama locuiește în Praga și mi-a comunicat mai nou că a primit o scrisoare dela soră-mea din Moscova în care îi scrie că deși lucrează zilnic 13 ore împreună cu soțul ei, abea și-a putut cumpăra o pereche de șoșoni... Viață de câine, domnule!

Tatăl meu trăește în Hollywood și câștigă relativ destul de bine, fiind în serviciul unei case de filme.

În prima epocă a emigrării sale în America, a încercat să valorizeze unele din operele postume ale bunicului, contele Leo, însă n'a mers, era să-și dea ortul popii de foame...

— Când ați văzut ultima dată pe răposatul dumneavoastră bunic, contele Leon Tolstoi?

— În anul 1910, înainte de-a încheia din viață cu trei luni? Proftim! Crucea aceasta de aur e singura mea amintire dela el.

Biblioteca și muzeul lui Tolstoi

— Dumneata cu ce te ocupi?

— Desenez caricaturi pentru reclame. Dar merge greu și cu meseria aceasta...

— Ce s'a ales din vestita bibliotecă Tolstoi?

— Biblioteca dela Jasnaja Poliana, o îngrijește ca pe-o amintire istorică până în ziua de azi guvernul sovietic. Străjerul neclintit al muzeului Tolstoi din Moscova, însă, e o mătușe a mea, care a fost ea arestată timp de șase luni.

— Ce părere aveți în chestiunea sistemului de guvernare al sovietelor?

— N'am făcut politică niciodată. În schimb însă sentimentul meu dinastic l-am accentuat oriunde și în orice timp.

Contele își infundă mâinile în buzunarele hainei și încruntând din sprincene, continuă agitat:

— De altfel, în curând se va înșchimba totul. Rusia va deveni din nou monarhie, altcum e o țară pierdută...

Am mulțumit d-lui conte Ilia Tolstoi pentru încrederea ce mi-a arătat și am părăsit casa lui bizară, plină de cântece de păsări și de peingeni, dar mai plină de suferințe și mizerii, de doliu și singurătate.

Ca să înțelegi titanicul sbucium al acestor oameni născuți în mătușuri și astăzi țărâți în noroi trebuie să-i cunoști, să-i auzi vorbind, să-i vezi, să-i pipăi, să le citești gândurile.

Sunt mucenicii zilelor de după război.

100 No. 4. (5 puncte)

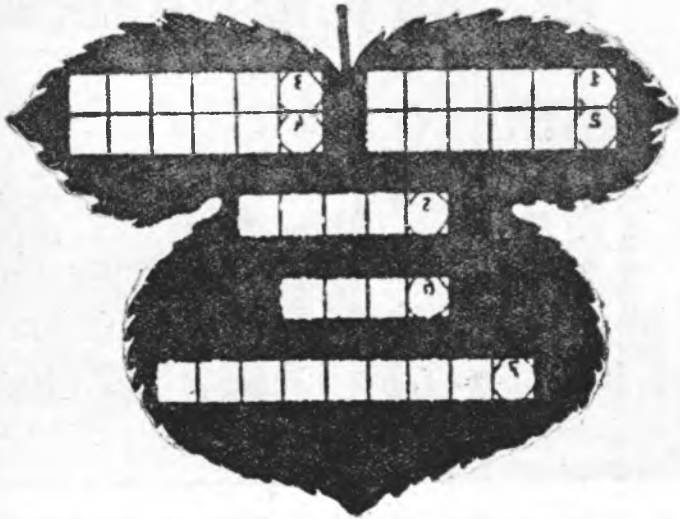
trimis de S. Goligorsky—Tijina
In parțile albe se înscruie lile-
re și se opțin astfel 7 numiri de
plantă și anume: 1. arbor din în-
diaz; 2. arbor cultivat în parcuri ca
plantă de ornament; 3. plantă în-
trebuțată ca purgativ; 4. plantă
aromatică, originară din Tataria; 5.
arbor care trăiește în America; 6.
Plantă ale cărei semințe produc
nebulina; 7. numele nemțesc al flo-
rei regiunii luițialele acestor 7 nu-
me dau o diviziune, în regulă ve-

- 62. Arhais (un mic)
- 61. Faptă de a vălăma
- 60. Denumire roșie
- 59. Pronume
- 58. Obiect de fier
- 57. Pronume
- 56. Intelecție

- ORIENTAL:
- 6. Fără mijloc
 - 4. Inaltă în Grecia
 - 3. Măsură de timp
 - 2. Rămânere peste noapte

100 No. 1.
Trimis de Constantin D. Boltes —
Ploiești
CUVINTE INCROUGATE
(Epurele) (10 puncte).

Gratologia

Gratologia — Timpul — Curio-
sitate mare, nerăbdare, în-
teresele proprii desăvârșite.
Are tendințe de sălbănie.
Euzănar — Fiești. Nu-și vede
totdeauna ființa cu destulă clară-
te. Are mult simț real. Dar nu e
precis și nici ostentiv în treburile
sale. Multe lucruri le neglijează, du-
pă ce le-a început odată. Inteligen-
cu concepții destul de largi, este
într-o măsură înălțată și în
măsură înălțată. Ci-
tă religie și alia naționalitate. Ci-
tăte puțin și fără alege-
noaste pe oameni și nu e totdeauna
credincios.

Gratologia — Timpul — Curio-
sitate mare, nerăbdare, în-
teresele proprii desăvârșite.
Are tendințe de sălbănie.
Euzănar — Fiești. Nu-și vede
totdeauna ființa cu destulă clară-
te. Are mult simț real. Dar nu e
precis și nici ostentiv în treburile
sale. Multe lucruri le neglijează, du-
pă ce le-a început odată. Inteligen-
cu concepții destul de largi, este
într-o măsură înălțată și în
măsură înălțată. Ci-
tă religie și alia naționalitate. Ci-
tăte puțin și fără alege-
noaste pe oameni și nu e totdeauna
credincios.

- 48. Mester
- 47. Comedie de genuri la romani
- 46. Mama lui Gator și a lui Polax (în mitologie)
- 45. Noia muzicală
- 44. Gama înă
- 43. Pronume
- 42. Pronume
- 41. Pronume
- 40. Oraș în vechii Egipt
- 39. Creștin
- 38. Femeie în Adam
- 37. Parale
- 36. Oraș în Turcia
- 35. Tablon
- 34. Clădire
- 33. Lăcaș în Mediterana
- 32. Soția lui Iacob
- 31. (Lavera) un alient al Otilia
- 30. Dificultate
- 29. Colina
- 28. Loc în Elveția
- 27. Gea ce trebuie să se facă (igiarativ)
- 26. Gea ce trebuie să se facă
- 25. Rival
- 24. Loc în Elveția
- 23. Sac de solbit
- 22. Un gen de poezie bulgară

- VERTICAL:
- 58. Intelecție
 - 57. Obiect la puzet
 - 47. Materie formată în infecții
 - 46. (610-547 a. Chr.)
 - 45. Matematic și ilozol grec
 - 44. Femeie în Europa
 - 43. Ediție
 - 42. Muzic în România
 - 41. Căsea rămană completă
 - 40. Oraș în Turcia
 - 39. Rân în Statele Unite
 - 38. Caracterul lucrului vălămat
 - 37. Oraș în Spania
 - 36. Arianese
 - 35. Loc de rețuș
 - 34. Prețel de poștie (la Turci)
 - 33. Oraș Biblic
 - 32. Topăsc
 - 31. Pod în Asia
 - 30. Un joc de cărți
 - 29. Oraș al Vindictelor
 - 28. Clădirea bolnică
 - 27. Monedă romană

Urmarea în no. viitor)
— Bine, vom încerca!
Acesta deveni conuz.
— Într-un rând.
— Așcută! Și voi păți 600 de
truble de colici! 500! — spune Su-
dave, când îl văzu pe Gdovochi su-
părât tare.
— Eu nu scriu cu ampreț! Scriu
când vreau!
— Și în dragă, dar dacă am pro-
mis...
— Nu știi să scrii?
— Într-un rând.
— Așcută! Și voi păți 600 de
truble de colici! 500! — spune Su-
dave, când îl văzu pe Gdovochi su-
părât tare.
— Eu nu scriu cu ampreț! Scriu
când vreau!
— Și în dragă, dar dacă am pro-
mis...
— Nu știi să scrii?
— Într-un rând.
— Așcută! Și voi păți 600 de
truble de colici! 500! — spune Su-
dave, când îl văzu pe Gdovochi su-
părât tare.

Jocurile Realității

JOC No. 1.
Trimis de Constantin D. Bottez —
Ploești
CUVINTE INCRUCISATE
(Epurele) (10 puncte).

ORIZONTAL:

2. Rămânere peste noapte
3. Măsură de timp
4. Insulă în Grecia
6. Fără mijloace

51. Interjecție
52. Pronume
56. Obiect de fier
57. Pronume
58. Denuanță roșie
61. Fapta de a vătăma
62. Arhaic (tun mic)

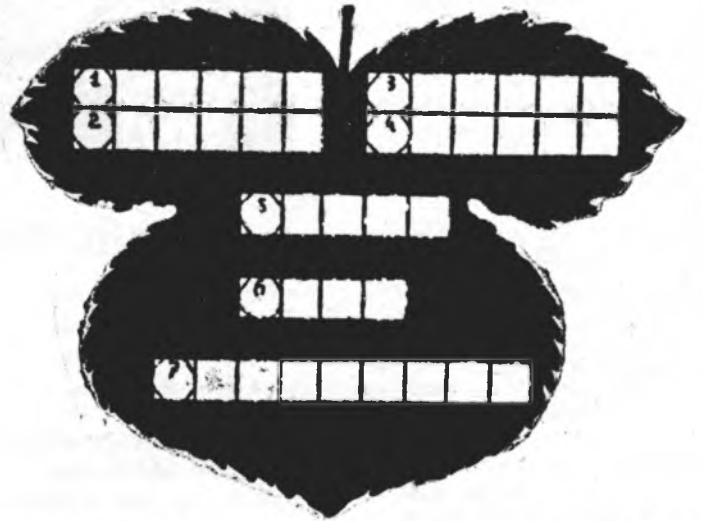
VERTICAL:

1. Monedă română
2. Clasificare botanică
3. Rege al Visigoților
4. Un joc de cărți
5. Podiș în Asia
6. Țopănesc
27. Oraș Biblic
28. Prefect de poliție (la Turci)
24. Loc de refugiu
7. Afurisesc
38. Oraș în Spania
11. Caracterul lucrului vătămat
49. Rân în Statele Unite
12. Oraș în Turcia
33. Ceeace rămâne completat
22. Munte în România
41. Edificiu
15. Fluviu în Europa
26. Care slujește pentru a înclina
48. Insulă în Mediterana
17. Țară în Asia mică
53. Câmp sămănat
20. Boală de intestine
42. Forță
30. Matematic și filozof grec (610-547 a. Chr.)
47. Materie formată în infecțiuni
55. Ochitor la pușcă
59. Interjecție

8. Un gen de poezie burlesc
9. Sac de soldat
10. Arbust din clasa leguminoaselor
13. Lac în Elveția
14. Rival
16. Ceea ce trebuie să se facă (figurativ)
18. Cotoi
19. Dificultate
21. (Invers) un afluent al Oltului
23. Soția lui Iacob
25. Insulă în Mediterana
27. Clădire
29. Tablon
31. Ofițeri turci
32. Perete
34. Fiul lui Adam
35. Gronici
36. Oraș în vechiul Egipt
37. Pronume
38. Popor
39. Pronume
40. Glumă fină
42. Notă muzicală
43. Mama lui Castor și a lui Pelus (în mitologie)
49. Comedie de gesturi la romani
45. Zeul medicinei
48. Meșter

JOC No. 4. (5 puncte)

trimis de S. Goligorsky—Tighina
In pătrățele albe se înscriu litere și se obțin astfel 7 numiri de plantă și anume: 1. arbore din India; 2. arbore cultivat în parcuri ca plantă de ornament; 3. plantă întrebuințată ca purgativ; 4. plantă aromatică, originară din Tataria; 5. arbore care trăiește în America; 6. Plantă ale cărei semințe produc nebunia; 7. numele nemțesc al floarei reginei. Inițialele acestor 7 nume dau o diviziune, în regnul vegetal.

Grafologia

C. Dumitru — Timișoara. Curiozitate mare, neliniștit. Ambițios, țin-tește să ajungă departe nu e mulțumit cu mediul în care trăiește și nici cu situația lui, sentimental, pesimist. A suferit mult în viață și a avut numeroase dezamăgiri. Sceptic, n'are încredere în soartă. E sincer, îi place singurătatea. În unele împrejurări decisive, poate da dovadă de hotărâre fermă. Nu se apucă de un lucru până când nu este lămurit asupra tuturor detaliilor. Citește mult și și alege lectura cu multă înțelegere. Găsește multă plăcere în muzică chiar un refugiu. Nu este înțeles de oameni și aceasta îl amărărește mai mult. Suflet solitar fără tovarăși.

Lorak — Iași. Îi place să poruncească, egoist, n'are o viață sufletească matură. Pentru cei la care ține, din jurul său, poate face sacrificii importante totuși, îi plac discuțiile și controversele, are un simț practic dezvoltat. Una dintre greșelile lui cele mai de seamă este că nu-i place ordinea prea mult. În viața lui intimă se găsesc oarecari aberațiuni. Inteligență mijlocie.

E. F. 12. Foarte sensibil, este hotărât în acțiunile sale, dar acestea sunt totdeauna determinate de sentimente și dispoziții. Foarte nervos, neliniștit. Dă mult pe exterior și plac mult parfumurile alese și elegante, dar el însuși nu este punctual și nu urmărește un scop definit. Chestiunile științifice îl preocupă. Este plecat spre misticism. Îi place muzica. E necredincios, altruist.

Lica. Foarte energic, egocentric, iubeste banii și-i poate și câștiga. Îi plac culorile pestrițe și parfumu-

rile tari. Pătimaș în iubire. Își pune interesele proprii deasupra tuturor. Are tendințe de stăpânire.

Buzdugan — Ploesti. Nu-și vede totdeauna ținuta cu destulă claritate, are mult simț real. Dar nu e precis și nici orânduit în treburile sale. Multe lucruri le neglijează, după ce le-a început odată. Inteligent, cu concepții destul de largi, este însă foarte încăpăținat și foarte unilateral. Nu-i plac oamenii de altă religie și altă naționalitate. Citește puțin și fără alege. Nu cunoaște pe oameni și nu e totdeauna credincios.

(Urmare din pag. 10).

în revista „Razgovori” o povestire cam de vr'o cincii coale, în „Jivoe Slovo”, neapărat, un roman întreg, apoi în „Posevâ” ceva cam în vr'o două coale.

„Razgovori” m'a rugat să le dau ceva pentru Ianuarie. Scrie ceva din viață, așa, despre fabrici ceva...

Lui Gdovschi i se ridică sângele în față.

— Eu nu scriu cu antepriză! Scriu când vreau!

— Știu dragă, dar dacă am promis...

— Nu garantez.

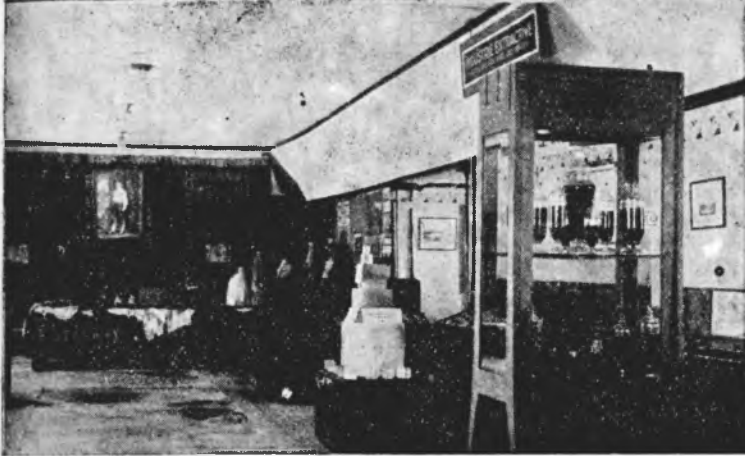
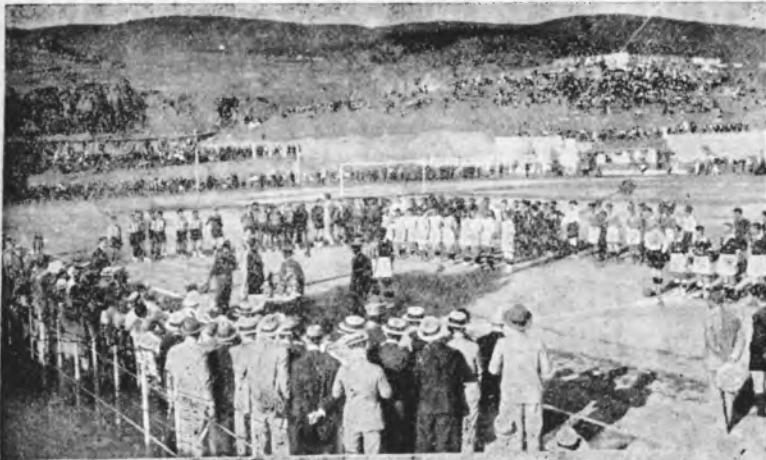
— Ascultă! Îți voi plăti 500 de ruble de coală! 500! — spuse Șugaev, când îl văzu pe Gdovschi supărat tare.

Acesta deveni confuz.

— Bine, voi încerca!

Și el scria pentru Șugaev, iar Șugaev tipărea și se bucura de năluca gloriei literare.

(Urmarea în no. viitor)

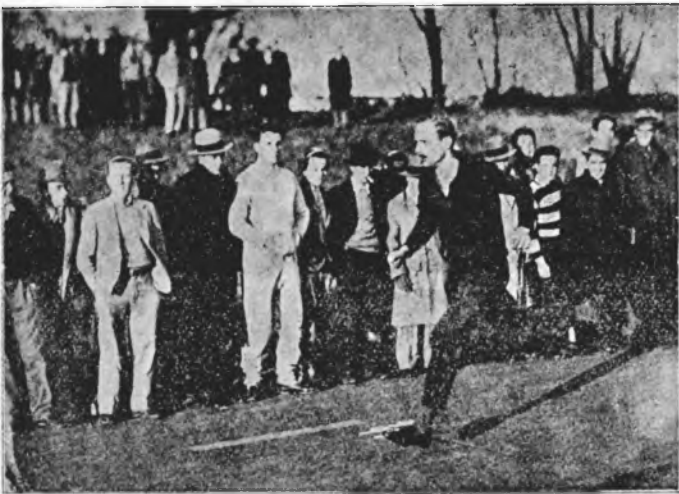

D-l Prof. Biciolla ne trimite din Salonic o serie de ilustrații interesante: Echipele de categoria I și II pe stadionul „Hercules” înainte de începerea jocurilor pentru campionatul anului 1928: Echipa „Aris”, echipa Hercules și echipa Paok sunt cele mai tari din Salonic.

Expoziția din Salonic văzută în timpul nopții.

Pavilionul românesc la expoziția din Salonic.

Ultima rămășiță din marele zid care înconjură vechiul Salonic. Poarta principală de intrare în cetate, pe unde astăzi trece tramvaiul. În piatră sunt săpate scene din războaiele antice.

Peltzer se antrenează în America

Furnizorii curții regale române

Argintărie,
Bijuterii de fine
Obiecte de artă
Ceasornice de
precizie

Nu cumpărați cadourile D-v., până ce n'ați vizitat mai întâi marele magazin. — Prețuri ieftine și fixe!

Henry S. Braunfeld

Cluj, Piața Unirii Nr. 15. Telefon-interurban 643.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Februarie c. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numările 1, 2, 3 și 4, va primi un premiu de 1.000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători, primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 15 Februarie, 1928.

Motto: „Cumpărarea pianului
e chestie de încredere”

Garanța cea mai deplină

o oferă renumele
excelent al firmei

I. TRISKA

existență de 58 ani, cel mai
vestit depozit al branșei

Reprezentantul general al cu-
noscutei mărci „Förster”

Cluj, Str. Șaguna 14. Telefon 419.

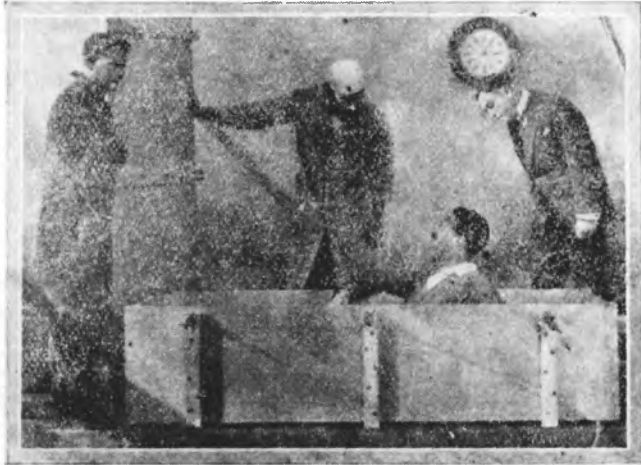

ne pentru fiecare cui, o greutate de circa 700 de grame, insuficientă pentru ca fierul nu prea ascuțit să poată intra în carne.

Acelaș profesor a arătat că oricine poate sta vreme de 75 de minute, închis într-o ladă și îngropat în pământ. O simplă socotală a cubajului de aer din ladă, dovedește că există într'nsa o cantitate su-

fond negru, așa încât să se piardă în obscuritate, și să nu se observe când copilul trece de pe frânghie — cu ajutorul unui nour de fum — dincolo de un zid despărțitor.

În acest fel Tahra Bey, și cu el tot Orientul, au rămas fără putere magică, în fața puternicului domn Heuzé. Mai mult încă, d-l Caroly, pe vremuri un fost adept al magiei

75 de minute îngropat de viu. Cubajul cosciugului este socotit pentru cantitatea necesară de aer

ficientă da aer, pentruca omul în nemiscare să poată respira, în voie, în tot acest răstimp.

Paul Heuzé a găsit și trucul care slujește fakirilor să hipnotizeze o pasere nevinovată. Oricare european poate face la fel și poate aduce orice pasăre în „sommn hipnotic” și aceasta nu cu ajutorul unei influențe, datorită rătăcirii sufletelor, dintr'un trup într'altul, ci pur și simplu printr'un masaj, care se poate învăța, al unui anumit mușchiu al gâtului paserei.

Însfârșit unul din trucurile foarte obișnuite ale fakirilor, acela de a face să dispară un copil, care se cațără pe o frânghie fără punct de sprijin, în spațiu, nu este de fapt decât o inducere în eroare a publicului: frânghia se găsește pe un

negre, care a uimit pe mulți, a deschis o „academie de magie” în care oricine, în schimbul unei sume de 60 mi de franci (400 mii lei) poate deveni fakir și învața toate trucurile pe care le întrebunțează indienii. În școala d-lui Caroly, de- ziza este: „Fiecare e fakirul său propriu” și singura condițiune cerută e de a nu se utiliza vorbele „minune”, „Alah” și „fakir”, când absolvenții apar în fața publicului. Ei n'au dreptul să folosească decât termenul de truc.

Și atunci nu mai există loc în civilizația noastră, pentru a patra dimensiune și secretele orientului.

Poate că odată cu aceasta a dispărut și ceva din farmecul pe care-l aveau reprezentațiile date, de cei cari invocau supranaturalul.

Dinți, ochi, picioare, genunchi a gurați pe milioane

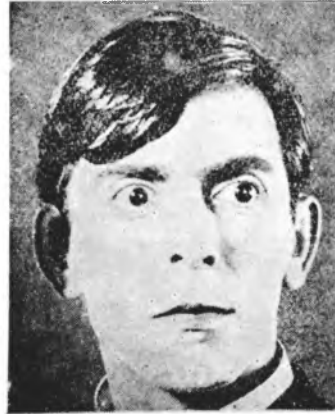
ÎN alcătuirea modernă a civilizației, oamenii se pun la adăpost de pagubele pe care eventual ar trebui să le sufere, prin pierderea capacității de muncă, a frumuseții sau a oricărei calități trușesti, asigurându-se. Dacă aceasta se face și în țările europene, America este țara societăților de asigurare. Dacă spunem despre cineva „are dinți admirabili” aceasta înseamnă că noi prețuim acei dinți mai mult decât alții, că le acordăm o valoare și de aceea societățile de asigurare americane sunt gata să emită o po-

ca 8 milioane lei). Când nu va mai putea zâmbi, societatea o va despăgubi cu această sumă.

D-ra Gilda Gray și-a asigurat

Un zîmbet care valorează 8 milioane lei

Ochii lui Eddi Cantor, care valorează 40 milioane lei. Desigur că acest om aruncă ochiade foarte prețioase.

liță a contra-valorii lor. Aceasta se întâmplă de fapt și astfel ilustrația noastră reprezintă o deamnă, care și-a asigurat fiecare dinte cu 3000 dollari (aproape jumătate milion lei). La noi în țară, câți dinți nu și-ar scoate omul, când ar fi plătiți cu această sumă?

Dar nu numai dinții ei chiar zâmbetul se poate asigura, la societățile americane. Artista de cinematograf Fay Marbe posedă un zâmbet, care valorează — conform poliței de asigurare — 50.000 dollari (cir-

Profesorul Fritz Keitsler artistul de violină, și-a asigurat mâinile.

picioarele tot pentru suma de 50 mii dollari; iar genunchii d-lui Leon Errol, un sportsman îndărjit — sunt prețuiți la 100 mii dollari (16 milioane lei) după cum se vede din polița alăturată.

Picioarele d-rei Gilda Gray, care valorează 8 milioane.

Genunchii lui Leon Errol asigurați cu 100 mii dollari.

S'a spus cu drept cuvânt că nimic nu e mai de preț, decât ochii din cap, de aceea artistul Eddi Cantor și i-a asigurat pentru 250 mii dollari (40 milioane lei). La drept vorbind însă — în ceace privește ochii — este cu totul fără

Dinți de jumătate milion fiecare.

sens să se vorbiască de ochi mai frumoși, cari valorează mai mult decât alții, aceste organe având pentru oricine aceeași valoare. Dar la americani omul e liber să gândească cum vrea, și atunci d. Eddi Cantor își poate prețui ochii, mai mult decât altul.

Cele mai scumpe picioare din Anglia le posedă d-na Georgina Sholton-Douglas, o femeie din societatea aleasă a Angliei, care a fost angajată acum ca artistă de cinema la Hollywood. Ea are picioarele cele mai mici în Anglia și le-a asigurat pentru 20,000 de lire sterline (mai bine de 1 milion jumătate lei)

Un fiu al Munților Negri cântă pentru arhiva de cântece populare a serbilor. Cântărețul își întovărășește cântecul cu sunetele instrumentului cu o singură coardă Gusla. El cântă rapsodia munte-negreană Vucic. La stânga, directorul arhivei de cântece, d-l Prof. Doegen, la dreapta folcloristul sârb Luburic, din Belgrad și (ținând în mână textul) slavistul dela Universitatea din Praga, profesorul Gessemann

Prima fotografie autentică luată la Canton, după lupta cu revoluționarii comuniști. Ilustrația noastră reprezintă o piață, din cartierul chinezesc, în ziua când au fost alungați comuniștii

RECUNOAȘTEREA FEDERAȚIEI GENERALE A DEMOBILIZAȚILOR DIN CAPITALĂ CA PERSOANĂ JURIDICĂ

Luni 9 Ianuarie s'au prezentat la Tribunalul Ilfov în București dl. general Trajan Moșoiu, însoțit de președinții și vice-președinții comitetelor de conducerea și comisiunilor de cenzori ale secțiunilor de demobilizați din Capitală, care constituiesc Federațiunea generală a Demobilizaților, depunând actul constitutiv și statutele spre a fi recunoscută ca persoană morală și juridică.

Federațiunea generală a Demobilizaților este constituită din cinci secțiuni pe culori având treizeci și șase de sectoare, fiecare secțiune și sector fiind conduse din câte un comitet compus din 18 persoane.

Federația împreună cu secțiunile și sectoarele ei a fost constituită în luna Octombrie, iar astăzi are desăvârșită toată organizarea. Scopul acestei Federațiuni arătat de statute este apărarea drepturilor demobilizaților și întreținerea sentimentelor celui mai curat patriotism.

Demobilizații ca un omagiu pentru domnul general Moșoiu, l'au ales președinte pe viața al Federațiunei Generale.

Sediul provizoriu este în Str. Smeului No. 8, la sediul coloarei de galben.

Nu e Rudolph Valentino, ci un foarte cunoscut sportsman din Turnul Severin, care are mare asemănare cu defunctul artist de cinematograf. Americanii ar trebui să vie să caute un locșior lui Rudolf Valentino, la noi în țară

Fratele împăratului japonez, prințul CHICHIBU, care s'a însurat de curând.

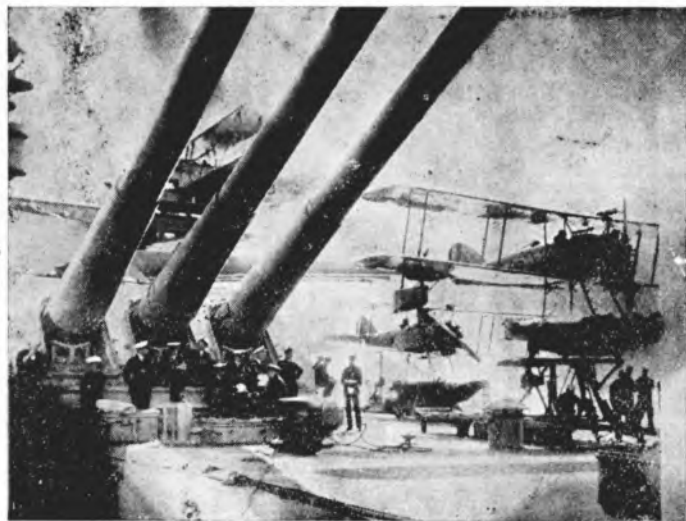
Cea mai mare casă din lume se edifică actualmente în Boston. Ea va avea 25 de etaje și va costa 21 milioane dollari. În această casă vor fi adăpostiți prin diferitele birouri 20 de mii de funcționari, în mod permanent

Cel mai nou sport în Anglia: tennis cu patine

Thomas Hardy greu bolnav. Renumitul scriitor englez, Thomas Hardy care a ajuns la vârsta de 88 de ani, este greu bolnav, pe patul de moarte

Pe bordul vasului „California”, cel mai modern vapor pentru adăpostirea avioanelor. Ilustrația noastră a fost luată în timpul manevrei navale dela Miami

O explozie de gaz a sfărâmat la Berlin o casă: casa, care prin explozie, a fost pe jumătate sfărâmată, din temelie până în pod

Primele fotografii autentice din Canton după lupta cu revoluționarii comuniști: morții rămași neîngropați, pe marginea drumurilor

Plătim 100,000 de Lei

în schimb la 1200 Lei
fără examinare medicală,
ori cui, până la etatea de
85 ani, care se înscrie la
Instituția noastră:

„AMERICA”

Prima Soc. de Asigurare și Bancă

TURDA

Piața Mare No. 29.

Grăbiți cu toții a Vă înscrie.

Primim agenți destoinici.